

Mimosa

LA ESCOBA
Revista ucraniana de humor y sátira

Журнал гумору і сатири.
Виходить щомісяця.

Buenos Aires, Setiembre Oct. de 1975.
Año XXVII № 9.10 (311—312).



tp

MISSION COMERCIAL
SOVIETICA

RAX



ХРОНІКА

ВЕРШИНА ВОРОНЯДА

(Вершинна конференція в Гельсінках)

І знов разом злетілись
(Який з черги вже раз?)
І шуму натворили,
І крику наростили
Як сто ворон нараз.

Разом улаштували
Наради, ради, пир.
Всі дружньо обнімались
І дружньо присягались
Змінити «вічний мир».

Та між ворон це стадо
Прокралася сова,
Яка усюди радо
Снує усім загаду —
Старий хижак — Москва.

Вороння все на ділі
Наївне, що аж страх.
Пізнати не є всілі
Які ховає цілі
Сова, цей хижий птах.

Їм не тривожить нерви
Кроваві кігті й дзьоб,
І не зворушать жертви
Їх ні живі, ні мертві —
Тупий направду лоб!

Не знає вільний того,
Що рабство означа.
До всіх свобод для нього
Не треба більш нічого,
Лише налигача.

Широко у простори
Відкрито всі для змори
У вільний глибше світ
Зелені семафори
Як для безроги пліт.

Довічна ця істина
Не зміниться й на мить,
Що стане лиш людина
Мудріша і сумлінна
Коли біда навчить.

Панько Незабудько

ОТ ДОГОВОРИЛИСЯ!

У Молдавській Федеративній СР зустрічаються два колгоспники з різних колгоспів: молдаван і українець, що їдуть на своїх возах.

— Буна дімінца! (Доброго ранку!) — каже молдаван.

— А що ж, будемо мінятися, — відповів українець.

— Унде фост? (Де був?) — питав молдаван.

— Нічого, що моя кобила безхвоста, щурі від'али в колгосп, але

тягне добре.

— Кум ворбеште? (Як кажеш?)

— Та я ніякий твій кум і тобі не брешу!

—**—

«ВІДГРИЗСЯ»

На лавці у Стрийському парку у Львові сидить студент, зачитаний у книгу. На сусідню лавку сів собі офіцер в компанії гарного пса. Пес за хвилину підбіг до студента й почав обнюхувати книгу.

Офіцер, сміючись, каже до пса:

Зі сторінок багатьох українських газет можна вичитати, що широкозакроєна акція за збереження українського стану посидання у вільному світі не перестає цікавити нашу діяспору. Йдеться вже не лише за дитячі садочки чи рідні школи, але йде питання про те, що українські діти — хлопці та дівчата — коли мають творити нову родину, щоб одружувалися в своєму середовищі, щоб не йшли між чужинців.

Це питання великої важливості, і хоч його не вдається ніколи розв'язати у сто відсотках на нашу користь, все ж таки можна добитись деяких успіхів, тобто, зменшити скількість відходу наших хлопців чи дівчат у чуже середовище. Правда, ця проблема не нова, бо й на рідних землях — хоч там був більший вибір і для хлопців, і для дівчат — були і з випадки, що одружувались з чужинцями. Ба, що більше: в нашій історії є й славимо Анну Ярославну за те, що вийшла заміж за французького короля і, згодом, керувала цілою Францією.

На еміграції справа одружувань з чужинцями є більш складна, і можна би навести сотні прикладів, що не все вина за батьками, і теж не все вина за молодими людьми. Є нераз певні обставини, що частинно оправдують таку дійсність. Недавно Інклюз бачив в одному молодіжному журналі знімку пластунів і пластунок з Чікаго. На вісімнадцять дівчат однієї групи було всього чотири хлопці. Таке саме менш-більш відношення Інклюз зауважує оглядаючи різні фотографії із закінчення школ українознавства в Америці чи Канаді. Факт є фактом, що назагал у світі родиться більше дівчат ніж хлопців, отже, що мають робити ті дівчата-українки, яким не пощастило знайти відповідного кандидата-українця на свого чоловіка. Чи в ім'я збереження української субстанції на еміграції має така дівчина залишитися старою дівкою? На жаль, ті всі, що виступають проти мішаних подруж, не дають на те жодної поради.

Звичайно, ми мусимо здергувати всіма засобами віз асиміляції й не попихати його, щоб «скоріше їхав». Але Інклюз зауважив одну цікаву деталь, а саме, що найбільш виступають проти мішаних подруж або старі парубки, або супружжя, що не мають своїх дітей, а піклуються песиками чи котиками. Правда, кожний має право забирати голос у сусільській проблемі, але Інклюз гадає, що найперше мають право говорити в тій справі батьки. Бо для багатьох відхід сина чи доньки в чуже середовище дає більше даних узнати правду, ніж високопарні слова тих, що самі не мали дітей і не знають, скільки труду треба доделати батькам у вихованні дітей, щоб діжатись їхнього весілля.

Інклюз

З НАРОДНОГО ПОВІРЯ

■ Намагайтесь не мати більше ворогів, ніж вам іх потрібно.

— Учись, учись — студентом будеш!

Студент глянув на офіцера, а потім каже до пса:

— Бо як не довчишся — станеш офіцером!

—**—

ЩИРА ПРАВДА

— Чому ти думаєш, що Гапка Вистроєна втратила пам'ять?

— Бо вже два рази віддала мені по десять долярів, які ніколи в мене не позичала.

СКАЖІТЬ МЕНІ, ДОКТОРЕ...

— Всі мої проблеми почалися від тієї нещасної візиту у дохтора Джана Мікробія, — скаржився нам наш знайомий, Максим Приліпило, директор народного клубу «Самсобідай». — Я не з тих, що люблять нарікати. Боже борони! Але, як мені це пояснити? Чи ми вже так покапцані на тих еміграціях, чи дохтори нам чужими стали? Бо зайдов я раз до нього і питаю, чи є дохтор на офісі. — «А ви со, маєте апойтмент?» — спитала мене секретарка. — «Та, апойтменту я не маю, але я хотів би його якось побачити, сі?» — «Вел, — відповіла вона неохотно, — дохтор є на офісі; але, як він є, то не плиймає». — «Як то, як він є, то не приймає? — здивувався я чимало. — Ви хочете цим сказати, щоб я прийшов тоді, коли його нема?» — «Вел, ви можете стлаювати», — відповіла вона знов спокійно.

Тим часом відкрилися двері, і, як на щастя, з'явився сам лікар. Він вислухав нас обоїх і попросив мене досередини.

— Скажіть мені, докторе, що мені робити, — почав я свою мову, — бо в голові мені гупає, в ухах все гудить, в носі часто свище, й увесь світ мені ходоромходить.

— Ага, — обізвався той по хвилині. — А як ви дома, то живете нормально?

— Та, так. Нормально. Так, як ви мені присипали.

— Ну, то треба це заперестати.

Звільніть свій пейс, і не форсуйте так собою.

— Та, я так зробив, як ви мені радили: я звільнив свій пейс, і стравив джаб.

— Вел, вам нічого тут не бракує. Що вам дійсно треба, це свіже повітря і довгі проходи, по шість-сім миль на день. А що ви досі робили?

— Я був мейлменом. Сім років носив листи людям.

— Ну, вам би вийти кудись вечором. В жіночому товаристві, наприклад. Що, ви не ходите з жінками? Гм. А коли б вам так трапилася нагода, що? Ви кажете, що ви пішли б радо? Ну, то чому ж не йдете?

— А так. Бо моя жінка мені не позволяє. Але, як я вам говорив, дохторе, зі мною щось не конче добре, бо моя жінка зачинає мене вже розуміти...

Біда з Максимом та, що він, маєть, не розуміє лікарів (або лікарі не розуміють його). Але, чи це тільки він? Бо лікарі це люди (здебільша) старші (або й зовсім старі). А стар(ш)і люди люблять давати пораду, просто тому, що вони самі ще нездібні зробити щось зло. Вони часто думають, що порада є найліпшою (якщо не одинокою) реалією на всі людські болі.

Пам'ятаю, як мене раз стало дусити в грудях, і я закликав був свого лікаря, Кліма Стуком'яза:

— Скажіть мені, докторе, що мені робити...

Той обстукав мене спереду і зза-

ду, від голови до ніг, і прорвав поважно тишину:

— Ваш пульс, Захарку, б'ється заповільно.

— То нічого, — відповів я йому спокійно, — я і так нікуди не спішуся.

— Ну, тут нема над чим так розводитись, — розвів руками мій рятівник, — бо ви є о'райт.

— За винятком одного, докторе: моє дихання, моє нерівного дихання.

— Гм, — призадумався лікар, — ми мусимо це якось заштапувати.

— А потім додав: — А все інше, то окей. І як ви це робите?

— Я тримаюся приписів на пляшці, докторе.

— О-о? — здивувався лікар. — Яких приписів?

— А тих, що кажуть, «Тримати пляшку добре закорковану». Але, що мене властиво мучить, докторе, це голоси. Голоси, які ячу, вечорами і насамоті.

— Голоси, кажете, га? А що вони вам кажуть?

— В тому вся справа, докторе, що я не знаю, бо я трохи глухий і добре не дочучаю. А може в мені скриваються якісь душевні недомагання, або інші хвороби, про які по клюбах так тепер балакають? Яких двох років тому, докторе, я терпів на ревматизм, і ви порадили мені уникати вогкість. Чи ви думаете, що я вже вилікувався з нього?

— Так, і ви вже навіть можете зчинати знов купатися.

Мій терпеливий лікар став збиратися до відходу, але я скоро заступив йому дорогу:

— Мені дуже прикро, що я вас витягнув з дому аж на фарму, і то ще в такий непривітний вечір.

— Це ніщо, — відповів спокійно й обоятно лікар, — бо я й так маю тут поблизу ще одного пацієнта, і за одним махом уб'ю два горобці.

— Але, заки ви відійдете, докторе: мені треба щось таке, що мене відсвіжило і настроїло мій організм палким вогнем. Чи ви щось таке мені присипали в рецепті?

— В рецепті ні, але ви це знайдете в рахунку.

— Чим я можу вам відплатитися, докторе, за вашу прислугу? — вибачався я, стискаючи йому руку.

— Чеком, Захарку, чеком, Або готівкою, — відповів той, зникаючи в темності.



— Що кому смакує...

Анекдоти про славних людей

Визначний наш сходознавець А. Кримський умовляв Івана Франка вивчати арабську мову:

— При вашому великому зацікавленні до арабських казок і при ваших мовознавчих здібностях вам піде це легко! У нас нема нікого, хто міг би перекласти на українську мову «Тисячу й одну ніч».

На то Франко відповів:

— Мій дорогий друже! Я не можу дати собі ради з моїми власними ночами, а ви хочете дати мені ще й тисячу арабських!

—**—

Приїхали до Львова гості з Києва, вітаються з Франком, а Сергій Ефремов каже:

— Ви є наш святий!

— Хіба — турецький, бо наша проповідка каже: «Голий, як турецький святий!» — відповів Франко.

—**—

— Володимире Івановичу, — кажуть Самійленкові, — ви могли б нарешті купити собі нову парасольку! Погляньте, яка вона дірява!

— А коли в ній не буде дірок, то я знатиму, що дощ перестав? — відповів Самійленко.

—**—

Остап Вишня був по фаху фельдшером. Друзі зверталися до нього не тільки за літературними, але й за медичними порадами. І тут найбільше помагав його непревершений гумор.



— Бачиш, бачиш, це новий епохальний совєтський виконання!

Недужий письменник Блакитний попросив Вишня:

— Ви хоч веселого некролога про мене напишіть!

— Краще я вам веселу історію зараз розповім, — відповів Вишня, і його анекдот примусив недугу ще раз відступити...

—**—

Карл Валентін, відомий німецький комік, виступаючи за часів Гітлера в театрі «Комедія» в Мюнхені, скоро попав у конфлікт з Гестапо, а звідтіля — в концтабор.

Після одного виступу Валентін вийшов з театру, поспішаючи до дому. Однак перед брамою театру група його любителів зустріла його оплесками. Валентін задержався, став майже на струнко, витягнув праву руку й гукнув «Гайль...» Помовчавши хвилину, запитав:

— Як називається той чоловік?

Приявні вибухли сміхом, і просили Валентіна ще щось розказати.

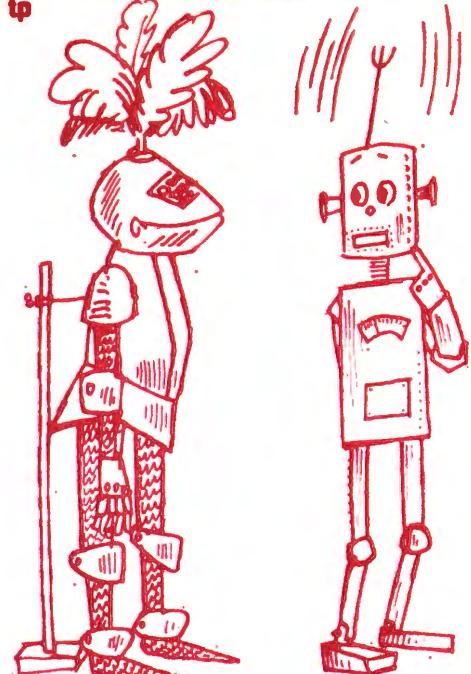
Він почав:

— Недавно я був свідком такого випадку: Йду я вулицею й бачу довгий чорний «мерседес», але в середині не зауважив я ні одного гестапівця...

За цей натяк на посмертний карантин для фюрера був арештований і попав до кацету. Коли після війни Валентін почав знову виступати в «Комедії», свій виступ почав так:

— Пригадуєте, як я казав, що ба-

ПО ІНВАЗІЇ МАРСІЯН



— Гм... А то на якій планеті
жили такі люди?..

чив довгий чорний «мерседес» і що в тому «мерседесі» не було гестапівця. Я помилувся! В тому «мерседесі» таки був гестапівець!

ЕПІГРАМИ

ДЖЕРАЛД ФОРД

Не найліпший бейзболіст,
Не блискучий президент;
До Білого Дому вліз
Через інших ексидент.

ГЕНРІ КІССІНДЖЕР

То туди, то сюди він літає.
Натяга, в'яже там, тут латає.
Рветься тут, тріска там,

[десь дереться]

Генрі сам мало не розірветься.

ЛЕОНІД БРЕЖНЕВ

Строга міна, настовбурчені брови,
Та ні Ленін він, ні Сталін-кат.
Галасливий він продуcent полови
І класичний теж партбюрократ.

ІНДІРА ГАНДІ

Дочекались індійці
Диктатора в спідниці.
Їм кожний співчуває,
Хто його в хаті має.

ОЛЕКСАНДР СОЛЖЕНІЦІН

Захід розум втопив в кока —
Не послухав би й пророка.
Тому голос твій є нині
Вопіющого в пустині.

Miki Сукенсон.

ІНФЛЯЦІЯ

Інфляція, інфляція
Розквітла, мов акація...
І що в ній нам за рація?
Турботи, пертурбація...
Скрізь паніка, нервація
(Прощай, емансипаціє:
Подружня корпорація
Стає в борні співпрацею).
Подружні дисиденти
Знов з'єднують дороги:
Платити аліменти
Тепер нестає змоги...
Іду додому з праці я
А вдома теж інфляція...
Вечері репутація
Упала, як квотація...
Дає сигналізацію
Тривоги еманасія —
І українську націю
Заїла теж інфляція.
Знечілились таблиці,
Звались гори в ями.
Сусільні одиниці
Зробилися нулями...
Та ми це зло поборимо,
Зведем калину вгору ми,
Щоб згодою і працею
Перемогти інфляцію!

Ганна Черінь

В РІДНІЙ ШКОЛІ

— Чому ти, Оксанко, не вчишся говорити по-українському? Адже наш великий геній Тарас Шевченко закликав учитися.

— Так, але Шевченко закликав учитися лише братів, а не сестер!

5



Сувенири, що не мають збути ...

НЕРОЗБЕРИХА

Зайшла пані Прокопіха до бару «Ліса Микити» в Нью-Йорку, і розглядається-придивляється.

Бармен питає:

- Пані, що ви тут шукаєте?
- Та чоловіка...
- Якто, то ви ще не жонаті?

—**—

СПІЛЬНІ ДУМКИ

Під час однієї з чисельних зустрічей А. Громико питав кардинала Кассаролі:

- Еміненці! Чому у Ватикані так цікавляться Росією?
- А тому, — відповів кардинал, — бо хочемо навернути Росію на католицьку в'ру.

— О, то в нас спільні думки! — вигукнув Громико. — Ми хочемо навернути Італію на комунізм.

ЛЮДЯНИЙ КОМУНІЗМ

Одного московського дисидента на еміграції запитали, чому в ССР так вперто тримаються курсу русиніфікації немосковських народів.

— А тому, — відповів той, — що досі комунізм в ССР був страшний нелюдяній, бо на його чолі стояли інородці: Ленін був пів-монгол і пів-жид, Троцький — жид, Сталін — грузин, Дзержинський — поляк, Хрущов — хохол, Берія — грузин, Мікоян — вірменин і т. д. Щоб комунізм став людяним, необхідно, щоб всі громадяни ССР стали росіянами.

НОВІ ПРИПОВІДКИ

● Колись казали, що виграв, як Заблоцький на милі, а тепер кажуть: «Виграє, як Захід на детанті».

● СКВУ в політці. як п'яте колесо в возі.

● Легше пролізти верблюдів че рез вухо голки, як слову «партія» через горло деяких наших владик.

● Американцеві не вір, араба не пускати у двір, жида не чіпай, від москаля втікай.

● Розкидається як КУК Шевченківськими медалями.

● Колись казали: «Не мала баба клопоту й купила собі поросся», а тепер кажуть: «Не мав о. д-р Кушнір клопоту і вліз у політику».



Підкопуй, і підкопуй, а гора горою...

М А Р Ш А Л

Коли відкрилися двері, маршал підвів очі з-за величного бюрка, на якому лежали купки різних актів. Двоє тайних агентів впустили людину малого росту, лиць якої було невиразне й цілком пересічне.

— Ви є сержант Василій? — запитав маршал, і коли побачив, як той кивнув притакуюче головою, казав далі: — Чи начальник спеціального відділу внутрішніх справ сказав вам про що йдеться?

— Так, — відповів сержант, — полковник сказав мені, що треба зліквідувати генерала Томова.

— Добре. Робіть ваше діло — батьківщина трудящих вам цього ніколи не забуде!

Маршал хвилину замислився. Не легко було знайти відповідну людину, яка схотіла б забити генерала Томова; він дуже обережний і має сильне місце в армії. Маршалів зір спинився на портреті полковника Чубача, який два роки тому згинув під час проби нового ракетного літака. Чубачеві влаштовано величавий похорон на державний кошт, ад жеж він був героєм батьківщини. З усіх тих, хто йшов за домовиную знати тільки він, маршал, і начальник спецвідділу чому проба літака не вдалася.

Маршал прокинувся із задуми й спитав сержанта:

— Вже є готовий плян дій?

Сержант став на струнко й відповів:

— Я маю плян його дому і все готове.

Сержант зробив два кроки вбік. Маршал глянув невдоволено. Він не любив, коли хто стояв не там, де повинен стояти.

— Станьте близче вікна! — сказав. Опісля встав і глянув крізь вікно на велику площа міста. Вона була мертві. Потім обернувся до сержанта. А той стояв на своєму місці і тримав у руці блискучий револьвер.

Маршалові пригадалося, що в шуході бюрка є зброя, промайнула думка про алярмовий дзвінок на столі та про двох вартівників, що є за дверима.

— Що це означає? — запитав маршал, заложивши назад руки. Своїм спокоєм хотів вплинути на сержанта.

— Я прийшов вас убити! — від-

повів сержант.

У маршала майнула думка: сержант, як і кожна людина, має свою ціну! Гріш...

— Я вимагаю, щоб ви уступили, — сказав енергійно сержант. Його обличчя було далі невиразне а дуло револьвера все ще лякало маршала.

— Слухайте, сержанте, ви не маєте можливості втекти звідтіля! Бережіться, а зроблю вас полковником. — Помовчавши хвилину, запитав: — Хто бажає, щоб я уступив?

— Генерал Томов!

— Скільки він вам заплатив?

— Десять тисяч рублів.

— Добре. Я даю вам 50,000!

Сержант завагався:

— Маєте гроши при собі? Готівкою?

— Ні! мушу взяти у скарбника.

На пресфонд «Мілі» склали:

Вп. Д. Вітв, Вава, Канада, — \$1.—

Вп. В. Кахнич. Тандер Бей, \$1.—

Вп. Іван Проць, Лондон, Кан. \$2.50

Вп. П. Бакушко, Брадфорд. Ф:0,90

Вп. Д. Мельник, Рочдель, — Ф:4.—

Укр. Клуб в Рагбі, Англія, Ф:5.—

Вп. Ст. Височан, Вольвергем. Ф:0,65

Вп. І. Романовський, Гловч. Ф:1,—

Вп. М. Шеретюк, Чесгунт, — Ф:0,65

Вп. В. Васюта, Блякбурн, Ф:0,40

Вп. І. Федишин, Бірмінгем. Ф:1,—

Вп. Микола Бойчук, Ковентр, Ф:5.—

Вп. І. Орфенюк, Оксфорд, Ф:1,—

СУБ. Відділ Болтон, Англія. Ф:0,90

На збіркову лісту ч. 56 вплатив Український Клуб «Заграва», Бури, Англія, Ф:5,30;

На збіркову лісту ч. 43, збірщик

Вп. І. Федишин. Бірмінгем, Англія:

Вп. І. Федишин. Ф:1; по 50 пенсів

вплатили: пп. А. Бик, В. Сопель, М'Ховзун, А. Матвійців, М. Кобак.

І. Стельмах. В. Фурман; інші, меншими пожертвами вплатили Ф:2,10;

Український Клуб в Рагбі. Англія

збірщик Вп. І. Озмінський, збіркова лістя ч. 55: — по 50 пенсів вплатили: пп. П. Гунців, М. Карп'в, В.

Вуїв. М. Магдій, М. Вільшинський.

Д. Швець, Д. Марків, П. Коваль,

Е. Пентак, Т. Соловій, В. Шкільник.

Б. Данський, П. Непіл, І. Борсукевич,

Т. Яремчук. І. Озьмінський;

меншими пожертвами зібрано суму Ф:2,15.

Всім Вп. Збірщикам і Жертво-

давцям — щира подяка!



— Як треба написати завдання, то я хворий; але якщо йдемо на прогульку — то я здоровий!

Сержант хитнув головою:

— Це ризиковно. На це не піду. Маршал злякався.

— Слухайте, я можу дати вам цілий мільйон! І пашпорт за кордон.

Сержант знов покивав заперечливо головою і сказав:

— Ні. Агенти генерала знайдуть мене на кінці світу! — І по хвилині надуми додав: — Наша система загибає. В'язниці переповнені, в таборах праці мільйони людей. Там недавно було ціле повстання.

Маршал засміявся:

— Я опанував ситуацію!

Сержант відповів:

— На короткий час. Подзвоніть до генерала й повідоміть його, що ви добровільно уступаєте!

Маршал сів за стіл.

— Коли ви стрілите до мене, стояжа вас угробить!

Сержант кивнув головою:

— Я ладен на все. Це належить до ризика. Але ви теж не хочете вмирарати, думаю. Коли уступите, все обійтесь без великої трагедії. Справа в тому, що ви згинете хвилину скоріше від мене.

Маршал зідхнув. Він думав тепер про молоду балетницю, про свою люксусову дачу, про вигоди свого життя. Усе те він тепер втрачає. Не варто жити!

Він отримав з генералом. Коли говорив до телефону, його рука злегка відкрила шухляду. Сержант в той час глядів кудись убік. Треба було ще сягнути по пістолю.

Сержант був добрий стрілець. Момент і куля прошила скроню маршала, слухавка впала на долівку.

— далі на стор. 7-й

М А Р Ш А Л

(Закінч. зі стор. 6-ої)



Е Й, Д А У Х Н є М !

Советський Союз борониться всіма можливими йому засобами, щоб «гнила культура» не продіставалася із заходу в царство Брежнєва. Великі тисячі спеціялістів-контрольорів перевіряє перед друком книги, закордонні фільми, листи. Інші спеціалісти контролюють театр, мальство, шеїні робітні. Так, не дивуйтесь, контролюють ті робітні, щоб не шили моделів штанів, чи суконок, які вже носять на заході. Все це може бути, на думку партійних контролльорів, загрозою для дальнього існування імперії, що має атомові бомби, а боїться модних штанів... Словом, три чи чотири мільйони апаратчиків втримує в карбах диктатури над пролетаріатом решту мешканців «необнятної рідні», і за будь-яку незначну провину карають жорстокіше, ніж на заході за вбивство чи найбільшу грабіж.

Але мимо того величезного зусилля апаратчиків все таки дещо продістається із заходу в Сов. Союз. Між іншим, дійшла там вістка і про нічні танцювальні доми, які існують в Парижі чи в Лондоні. До єдвається також про них і Брежнєв. і одної ночі, вернувшись пізно додому з партійних нарад, гукнув на свою дружину:

— Любая, розбірайся!..

Та видивилась на Льоньку як на варіята, але послушно стягнула світер, потім спідницю, і стала.

— Ну, ні, стягай зі себе все барахло, — сказав різко генсек.

Сержант не тратив часу. Він кинувся до дверей і зверещав:

— Рятуйте маршала!

Один із вартівників гукнув на сержанта, другий вистрелив до нього з автомата.

П'ять хвилин пізніше приїхав до палати генерал Томов.

Вечірні газети принесли вістку про вбивство маршала, яке виконали вороги народу. Згідно з останньою волею маршала, владу перебрав генерал Томов. Офіційне звідомлення було таке:

«Генеральний секретар партії вирішив: сержант, який своє життя віддав в обороні маршала, буде похоронений з усіма військовими почестями. Його домовина буде приміщена біля домовини маршала. Вони обидва згинули під час виконування своїх обов'язків для партії і народу. І партія і народ їх не забуде ніколи!»

ДЕТАНТ ЗАХІД—СХІД

**Чим далі в ліс
Тим більше дров.
Вже кожний ліс
Побачив знов,
Що кури є курми —
Мудрішими не будуть,
І навіть між людьми
Вполюєш їх без труду.**

Мікі Сукенсон

Коли Брежніха виконала цей по-кищо її незрозумілий наказ, Льонька, подивившись на свою дружину, скомандував:

— А тепер затанцюй!

Коли і це Брежніха виконала, тоді Брежнєв сказав:

— Не розумію, що ті французи чи англійці бачать такого цікавого в тих нічних клубах, де танцюють розібрани жінки.

Е Й, Д А У Х Н є М !

ОСТАННІ ВІСТІ

Богота: Тут відбувся міжнародний з'їзд відьм і всяких магіків, в якому взяло участь біля 3,000 осіб. З підсоветської України не дісталася паспорту відома відьма з Конотопу, я чи виїхала потаємо якась українська відьма з Аргентини, нам не вдалося точно устійнити.

Сантіяго: Світова буря, що зашуміла проти Еспанії у зв'язку з розстрілом п'ятьох баскійських повстанців, найменше шкоди заподіяла в Чіле. З цієї країни запевняють, що ті темні сили, що витворюють міжнародні комуністичні бурі, залишили тепер Чіле та пігнали робити вітер проти Еспанії.

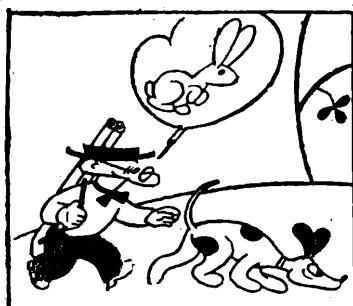
Нью-Йорк: До Америки прибула советська комерсійна місія, яка почала робити заходи, щоб із СССР експортувати до Америки махорку. Як запевняють советські спеціялісти, від махорки нема захворіння на рака. Правда, махорка може легко спричинити червону дурійку, але про це советські специ нічого не згадують.

Нью-Орлеанс: Це американське місто здобуло не абиякий рекорд. Місцева поліція заарештувала містера Альфреда Візє, який потрапив уже 820-ий раз у поліційний арешт за пиянство. В цей спосіб містер Візє здобув чемпіонат п'яниці світу, оставляючи позаду навіть советських спеціялістів по випивці.

Москва: В дипломатичних кругах поширилася вістка, що митрополит «есіє Руси», Пімен, має бути найменований народним комісарем праці. Іменно, він має навчити советських робітників, що треба працювати згідно засади «хай Бог заплатить».

Вашінгтон: Як повідомляють зі штабу особистої охорони президента Півн. Америки, Форда, ні вчора, ні сьогодні не було замаху на його життя. З того ФБІ робить висновок, що в ЗСА зникли політичні морди.

Пригоди Пилипа Недотепи:





«Шлях Перемоги» (Мюнхен) від 21. вересня цр. в замітці «Вшанували свого агента» подає інформацію про конференцію Академії Наук в Києві, на якій вшановано померлого в 1969 р. проф. Віктора Петрова (літ. псевдо — Домонтович). Як відомо, проф. Петров був після війни на еміграції і, очевидно, діяв як соєвський тайний агент. Опісля в таємничий спосіб зник, що дало підставу деяким противникам ОУНр

робити наклеп, мовляв, бандерівці знишили його. Потім виявилося, що він виїхав до ССР.

«Шлях Перемоги» пише: «Чи матимуть „цивільну в'двагу” ті партійні загорільці, що кілька років тому обвинувачували „бандерівців” у лік відації того ж проф. Петрова — тепер відкликати ті кривдячі українських патріотів наклепи?»

Коли б так сталося, всі кури в наших сусідів поздихали б.

НЕПОРОЗУМІННЯ

Одна з жінок-книголюбів в Канаді, придбавши собі книжку Панько Незабудько «Холмські усмішки» так сказала в своєму товаристві:

— Кажу вам, мої пані, так мені подобається той Панько Незабудько, що кожного вечора беру його з собою в ліжко.



— Які спільні властивості мають Соєвський Союз і діжка тіста?

— Такі, що як по них ударити, то зразу осідають.

ЗАЗДРІСТЬ

— Чому Кісінгер не допустив до того, щоб Солжен'цин зустрінувся з президентом Фордом?

— Бо він його страшенно ненавидить.

— А то за що?

— За те, що Солженіцин дістав повну нагороду Нобля, а йому приділили з ласки лише половину.

LA ESCOBA

Casilla de Correo 7

(SUCURSAL 7)

BUENOS AIRES, — ARGENTINA

Ілюстрований журнал гумору і сатири.

Виходить що місяця.

Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк

Ціна за 1 примірник . . . 7 нов. пез.
Передплатна за 1 рік . . . 70 нов. пез.

Англія £2.—

Австралія \$3.—

Бразилія 30 нов. кр.

ЗСА і Канада \$5.—

В інших країнах рівновартість 5 ам. дол.

LA ESCOBA

REVISTA UCRANIANA
DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:
Julián Serediak

Correο
Argentino
Sucursal 7
(V. Sarsfield)

TARIFA REDUCIDA	Concesión №4072	Título de Propiedad
Intellect. Nro 1,219,457		

Subscripción: (Ley 18.188)

Precio de ejemplar \$7.—

Anual \$70.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163, Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Для посилення української літератури на чужині

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА

плинувало видати друком у найближчому часі такі твори:

Леонід Полтава:

«ЛІСЯЧИЙ БАЗАР»

віршована казка для дітей з кольоровими ілюстраціями.

Ганна Черінь:

«УКРАЇНСЬКІ ДІТИ»

казки та оповідання для дітей з кольоровими ілюстраціями.

Е. Загачевський:

«Ї РЕГІТ НЕ ЛЯКАВ...»

оповідання з боїв під Бродами (з ілюстраціями)

Д-р Святомир М. Фостун:

«ШЛЯХАМИ СМЕРТИ»

повість про українського старшину, що опинився в німецьких батальйонах смерти.

Багато ілюстроване видання — єдине в цілому світі

КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ «МІТЛА»

НА 1976-ий РІК

Всі ці видання можуть бути зреалізовані в міру фінансових спроможностей видавництва.

Шановні Передплатники і Читачі! Поширюючи наші видання — допомагаєте ростові українського друкованого слова на чужині!